

FAYTHE SANDERS:
VÉGZŐS EGYETEMI HALLGATÓ
ÉS VÉRMACSKA

RACHEL VINCENT
STRAY

kóborok

„RACHEL VINCENT OLYAN ÚJ ÍRÓ, AKIRE FIGYELNI FOGOK”

KIM HARRISON

finep
selection

RACHEL VINCENT

STRAY

kóborok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

EGY

ABBAN A PILLANATBAN, amikor az ajtó kinyílt, már tudtam, hogy a fenékbe rúgás elkerülhetetlen – de hogy adni fogom-e, vagy kapni, azt még nem láttam tisztán.

A szag szinte arcon vágott, amikor kiléptem a nyelvi labor légkondicionált hűvöséből az észak-közép-texasi nyár melegébe, és belehunyorogva a naplementébe magasabbra igazítottam a hátizsákot a vállamon. Sammi, a szobatársam, egy lépéssel lemaradva mögöttem még a vendégelőadót szidta, amiért olyan hímsoviniszta módon beszélt a nők szerepéről a tizenkilencedik századi irodalomban. El akartam játszani neki az ördög ügyvédjét, már csak azért is, hogy alaposan felidegesítsem, csakhogy az esti szellő gyenge fuvalata megállított a keskeny lépcső közepén. Az érvelés kiszaladt a fejből, dermedten álltam és a félhomályos világítóudvart figyeltem, keresve az összetéveszthetetlen szag forrását. Szemre nem volt semmi furcsa körülöttünk: nyári diákok kis csoportjai beszélgettek itt ott, útban a kollégiumi épületek felé vagy onnan jövet. Ember-diákok. Csakhogy a szag, amit éreztem, nem emberi volt. Még csak nem is hasonlított rá.

Sammi annyira elmélyedt a dühöngésben, hogy észre se vette a lefagyásomat. Egyenesen belém gyalogolt, és elég csúnyán kezdett káromkodni. A többiek megbámulták, amikor a mappája kicsúszott a kezéből, a földre esett és kinyílt, papírlapokkal terítve be a lépcsőt.

– Faythe, ha legközelebb beblokkolnál, szóljál előtte, jó? – csattant fel, és lehajolt, hogy összeszedje a jegyzeteit. Morgolódás és szitkozódás hallatszott hátulról, mivel a csoporttársaink elakadtak a gyalogos dugóban. Az irodalom szakos bölcsészhallgatók nem arról híresek, hogy oda néznek, ahova lépnek: többségünk inkább egy könyvvel az orra előtt sétál az ösvényeken.

– Bocs! – Letérdeltem mellé, és felkaptam egy papírlapot a betonról, mielőtt a mögöttem álló diák ráléphetett volna. Felpattantam, és Sammi nyomában a kapubejárónál álló alacsony téglafalhoz siettem. Még mindig mondta a magáét, míg a fal tetejére tette a mappáját, és nekiállt, hogy módszeresen elrendezze a jegyzeteit. Fel sem tűnt neki a szag. Az emberek sosem érzik meg. Alig fogtam fel, miről fecsegett Sammi, miközben járt a keze. Az arcomat a szellőbe fordítottam, orrcimpáim remegtek, ahogy igyekeztem minél többet felfogni a szagból. *Ott van.* A kis udvar túloldalán, a fizika tanszék és a Curry Hall között.

Rámarkoltam a hátizsákom szíjára, a fogam megcsikordult. Nem lett volna szabad ott lennie. *Senkinek sem.* Apám megígérte.

Mindig tudtam, hogy figyelnek, annak ellenére, hogy megegyeztünk apámmal: nem avatkoznak az életembe. Időnként kiszúrtam egy-egy túlságosan csillogó szemet a focimeccsen kavargó tömegben, vagy a menzán sorban állás közben tűnt fel egy ismerős arcél. És nagy ritkán – az elmúlt öt évben mindössze kétszer – egy távoli szagot hozott a szél, édeset és ismerőset, de keserű utóízzel, mint

a gyermekkorom maga. A szag enyhe volt és bántóan személyes. És csöppet sem hiányzott.

Minden efféle dolog jelentéktelen volt, apró utalás, hogy az életem mégsem annyira magánélet, mint ahogy azt mindig is szerettem volna. Apu kémei csendben beolvadtak az emberek és árnyékok közé, mert ők is pont annyira akarták, hogy meglássam őket, mint én magam.

Csak hogy ez most más volt. Ő azt akarta, hogy meglássam. Sőt, még rosszabb – nem is apué volt.

– ...hogya az ő gondolatai valamiképpen kevésbé volnának fontosak, csak mert herék helyett petefészkekkel született, na hát ez már több mint hímsoviniszta. Ez egyenesen barbár. Valakinek meg kéne... – Faythe? – Sammi megbökdösött a frissen összerendezett mapával. – Minden rendben? Úgy nézel ki, mint aki szellemet látott.

Nem, nem láttam, és nem szellemet. Kiszagoltam egy macskát.

– Egy kicsit kavarog a gyomrom. – Fintorogtam egyet, hogy hihető legyen. – Megyek, lefekszem egy kicsit. Kimentesz a csoportban?

Összevonta a szemöldökét. – Faythe, ez az egész a te ötleted volt.

– Tudom – bólítottam, és a másik négy bölcsészhallgatóra gondoltam, akik a könyvtárban görnyedtek a *Lóvátett lovagok* egy-egy példánya fölé. – Mondd meg nekik, hogy a jövő héten már ott leszek, becsszó.

– Hát jó – felelte megvonva meztelen, szeplős vállát. – Végül is a te jegyedről van szó. – És egy pillanat múlva Sammi eltűnt a többi farmeros diák között, anélkül hogy fogalma lett volna afelől, ami a késő délutáni árnyak között ólálkodott, alig ötvenlépésnyire.

Leléptem a járdáról, hogy átvágjak a kis udvaron. Igyekeztem nem kimutatni a dühömet. Néhány méter után ráléptem a cipőfűzőmre,

ami időt adott, hogy kitaláljak valami akciótervet, amíg újrakötöm. Még térdelve is a kis átjárót lestem, fél szememmel próbáltam megpillantani a betolakodót. Ennek nem lett volna szabad megtörténnie. Eddigi életem huszonhárom éve során még sosem hallottam olyasmiről, hogy egy kóbor ilyen mélyen behatoljon a mi területünkre, anélkül, hogy elkapják. Ez egyszerűen lehetetlen.

És ez a példány mégis ott lapult az átjáróban, éppen csak elbújva a szemem elől. Mint aki gyáva.

Felhívhattam volna apámat, hogy jelentsem neki a behatolót. Valószínűleg ezt kellett volna tennem, ő pedig riaszthatta volna az aznapra rendelt megfigyelőmet, hogy legyen úrrá a problémán. De ha már felhívom, beszélnem is kellett volna vele, márpedig ez volt az, amit mindenáron el akartam kerülni. A másik lehetőségem az volt, hogy magam kergetem el a kóbort, majd kötelességtudóan jelentem az esetet, amikor legközelebb rajtakapom valamelyik srácot, hogy figyel. Nem nagy ügy. A kóborok magányosak, és ha támadóan lépnek fel velük szemben, olyan ijedősek, mint egy őzike. A falkatag macskák elől mindig megfutnak, mert mi általában párosával járunk.

Engem kivéve.

De a kóbor nem tudhatja, hogy nincs erősítésem. A pokolba, valószínűleg még van is erősítésem. Apám paranoiájának hála sosem voltam igazán egyedül. Az igaz, hogy nem láttam, pontosan ki is van ma szolgálatban, de ez nem jelent semmit. Nem mindig szűrtam ki őket, de ettől ők még mindig ott voltak.

A cipőm megkötve. Felegyenesedtem; apám túlzott védelmi erőfeszítései most az egyszer megnyugtattak. A vállamra vetettem a táskámat, és az átjáró felé ballagtam, a tőlem telhető legjobban megjátszva a lazaságot. Menet közben feltűnés nélkül körbenéztem az udvaron, kerestem, ki lehet a fedett fegyvertársam. Akárki is volt,

mostanra megtanulta, hogyan kell tökéletesen elrejtőzni. Remek időzítés.

A nap a látóhatár alá bukott, amikor az átjáróhoz értem. A Curry Hall előtt bűgva, vibráló fényt árasztva kelt életre egy automata lámpa. Megálltam a járdára vetülő sárga fénykörben, hogy összeszedjem a bátorságomat.

A kóbor valószínűleg csak kíváncsi, és feltehetőleg azonnal el is rohan, amint rájön, hogy megláttam. De ha mégsem, nekem kell elriasztanom őt, más, kézzelfoghatóbb módszerekkel. A legtöbb nőstény macskával ellentétben én tudtam harcolni, erről apám gondoskodott. De az elméleti képzést sajnos nem követte a gyakorlati, kivéve, amikor a bátyáimmal téptük egymást. Persze tudtam tartani magam ellenük, de évek óta nem küzdöttem már, és nem ez tűnt a legjobb alkalomnak, hogy az eddig ki nem próbált készségeimet élesben teszteljem.

Még mindig nem késő erősítést hívni, gondoltam, megtapogatva a vékony mobiltelefont a zsebemben. Csakhogy már az volt. Valahányszor csak szót váltottam az apámmal, mindig új és új ürügyekkel hozakodott elő, hogy hazahívjon. Ezúttal még csak ki se kellene találnia egyet. Nem: ezt most magamnak kell megoldanom.

Erőt vettem magamon, felszegtem a fejemet, és kiléptem a fénytócsából a sötétbe.

Kalapáló szívvel közelítettem az átjáró elejéhez, egyre erősebben szorongattam a táskám szíját, mintha csak a kardom markolata lenne. Vagy a kabala takaróm csücske. Beleszimatoltam a levegőbe. A kóbor hím még mindig ott volt, éreztem. De most, hogy közelebb kerültem hozzá, már mást is ki tudtam venni a szagából – valamit, ami, ha lehet, még furcsább volt, mint egy kóbor mélyen a falka területén belül. Akárki is volt ez a betolakodó, nem helybéli. A szaga

jól érezhetően más volt. Egzotikus. Amerikai macskatársaim unalomig ismert szagához képest fűszeres.

A szívem a torkomban dobogott. *Idegen*. Szar van a palacsintában. Vagy én vagyok benne, de nyakig.

A kezem már a zsebemben volt, hogy előhúzzam a telefonomat, ám ekkor az átjáró távolabbi részén valami csattanva a földre hullott. Megálltam, feszülten próbáltam meglátni, de emberi szemekkel esélyem sem volt. Ha nem váltok, elmosódott körvonalakon és mély árnyakon kívül nem vehetek ki semmit. Azonban az alakváltásra pillanatnyilag nincs lehetőségem. Túl hosszú ideig tartana, és az átalakulás ideje alatt védtelen lennék.

Szóval marad az emberi alakom.

Gyors pillantást vetettem magam mögé, vannak-e a kis udvaron életjelek. Amennyire láttam, már üres volt. Sehol egy lehetséges tanú. Bárki, akinek akárcsak fél agya is volt, vagy tanult, vagy bulizott már. Én vajon miért játszom sötétedés után bújócskát egy ismeretlen kóborral?

Megfeszített izmokkal, fülelve léptem be az átjáróba. Négy lépés után rátapostam egy törött teniszütőre, és egyenesen egy koszos szemeteskonténernek estem. A táskám lezuhant, a fejem a bedobónyílás oldalához csapódott, és megkondította a kukát, mint valami túlméretezett gongot.

Csak finoman, Faythe, gondoltam a fejemben még mindig visszhangzó fémes bongáson át.

Lehajoltam a táskámért, és elvillant valami előttem. A kóbor – hála az égnek, ő is emberi alakjában – kirohant az átjáróból a Curry Hall mögötti parkolóba, a léptei természetellenesen nesztelenek voltak a betonon. Ahogy futott, a halvány holdfény megcsillant sötét, selymes fürtjein.

Az ösztöneim átcsaptak a félelmem és az elővigyázatosságom felett, adrenalin öntötte el az ereimet. A hátamra dobtam a táskámat, és utánairamodtam. A kóbor menekülni kezdett, ahogy reméltem, és az agyam macskafele követni akarta. Ha az egerek szaladnak, a macskák üldözik őket.

Az átjáró túloldalán megtorpantam, és körülnéztem a parkolóban. Egy vén, rozsdás fényszórójú Lincolntól eltekintve üres volt. A kóbor eltűnt. Hogy a pokolba lépett meg ilyen gyorsan?

A nyakam tövénél bizsergés kezdődött, a gerincem mentén az apró szőrszálak mind felmeredtek. A parkolóban egyetlen vészlámpa sem égett. Ezeknek automatikusan kellett volna működni, mint az udvarbelieknek. Az ismerős zümmögés és a megnyugtató fénymintázat nélkül a hely a sötét aszfalt háborítatlan tengere volt, ijeszten csendes és zavaróan nyugodt.

A szívem zakatolt, ahogy kiléptem az átjáróból, félig-meddig azt vártam, hogy belém csap egy villám, vagy elüt egy eltévedt gyorsvonat. Semmi ilyesmi nem történt, de nem tudtam lerázni az érzést, hogy valami nincs rendjén. Tettem még egy lépést, a szememet tágra nyitva, hogy minden fényt befogjon. Még mindig semmi.

Most már kezdtem magam hülyén érezni. Egy idegent üldözök éjszaka egy sötét átjáróban, mint valami rossz horrorfilm szőke navijája. A filmekben mindig ezekben a pillanatokban fordul minden rosszra. Az árnyékok közül kinyúl egy szőrös kéz, és torkon ragadja a kíváncsi, de agyatlan hősnőt, és miközben ő az utolsó lélegzetét egy sikolyra pazarolja, a gonosz szadista kacajban tör ki.

A filmek és a valóság között annyi volt a különbség, hogy a valóságban én voltam a szőrös szörny, és ha valaha is sikoltoztam, az csak dühömben történhetett. Nagyjából annyi esélye volt, hogy segítségért kiáltok, mint hogy magamtól lánggra lobbanok. Ha ez a

bizonyos rosszfiú erre még nem jött rá, hát van neki egy kellemetlen meglepetésem.

Kis belső monológomtól felbátorodva még egy lépést tettem előre.

A különös, idegen szag elborított, a pulzusom az egekbe szökött, de azt nem láttam, honnan jön a rúgás.

Máris a földön hevertem, a gyomromba hasító fájdalomtól kétrét hajolva, és azért küzdöttem, hogy levegőhöz jussak.

A táskám a földre esett, a lábam elé. Egy pár fekete katonabakancsot láttam, és a kóbor szaga még erősebbé vált. Még épp idejében néztem fel, hogy lássam sötét szemeit és riasztó mosolyát, mielőtt jobb ökle megindult volna felém. Felhúztam a karjaimat, hogy blokkoljam az ütést, de akkor már repült a másik ökle is, és a mellkasom jobb oldalába talált. Friss fájdalom öntött el, forrón, sugárzó hullámokban áradt szét bennem. A kezemet az oldalamba tapasztva megpróbáltam felállni – és bepánikoltam, amikor nem bírtam.

Csúf, tébolyult röhögés csikorgatta lelkem tábláját, és bepipultam. Ez az én campusom és az én falkám territórium. Ő a kívülálló, és éppen ideje, hogy megtanulja, hogyan bánnak a falkatagok a betolakodókkal.

Felemelte az öklét, hogy újra üssön, de ezúttal már készen vártam. Nem törődtem a bordáim fájdalmával, jobbra vetődtem és belemarkoltam a hajába. Az ujjaim vastag, fürtös loboncba akadtak. Lerántottam a fejét, ugyanakkor felrántottam a térdemet. A kettő összeért. Csont reccsent. Valami forró és meleg áztatta a farmeromat. A friss vér illata megülte a levegőt, és elmosolyodtam.

Ó, az emlékek...

A kóbor kitepte magát a kezemből, és kartávolságon kívülre táncolt, emlékül hátrahagyva néhány csapzott hajcsomót. A törött

orrából csöpögő vért törölgetve mély torokhangon mordult fel – olyan volt, mint egy motor lefojtott robaja.

– Meg kellene köszönnöd – mondtam, magam is meglepődve az okozott káron. – Hidd el, javult az állapotod.

– *Jodienda puta!* – vágta rá, és kiköpött egy pofára való vért az aszfalra.

Spanyol? Abban meglehetősen biztos voltam, hogy nem bókol. – Oké, térjünk vissza rád. Cipeld a rongyos seggedet elfelé innen, mielőtt úgy döntök, hogy a figyelmeztetés kevés volt!

Ahelyett, hogy engedelmesen elhúzott volna, a következő csapását egyenesen az arcomba kaptam. Megpróbáltam elhajolni, de nem mozdultam elég gyorsan. Az ökle a halántékomba vágódott.

Megtántorodtam az ütéstől, lehunyt szemhéjam mögött tűzijáték villódzott. A fejemben úgy lüktetett a fájdalom, mint a legerősebb migrén, és úgy éreztem, az egész világ csakis nekem forog.

Szürkülő látóterem szélén a kóbor a zsebében kutatott, magában szitkozódva azon a spanyolszerű nyelven, amit nem tudtam azonosítani. A karja újra lendült. Még nem voltam képes megmozdulni: felkészültem az ütésre, de az nem jött. Ehelyett a kóbor megmarkolta a karomat, és megpróbált elvonszolni az elhagyott diákközpontból.

Mi a franc történik? Ha egy falkatag macskával kerül összetűzésbe, minden kóbor, amelyiknek még van két összeérő agysejtje, égnak álló szőrrel húzna el. Azok után, amit az arcával tettem, ennek a példánynak visítva kellett volna menekülnie. Tudtam: ez azért van, mert lány vagyok. Ha kandúr volnék, nem pedig nőstény, ez a fickó már félúton volna Mexikóba. Rühellem, ha a hímek nem félnek tőlem. Az otthonomra emlékeztet.

Megvettem a lábamat, hogy el ne essek, és megpróbáltam kihúzni a karomat a szorításából. Nem jött be. Immár mérgesen

meglendítettem szabad karomat, és halántékon csaptam. Felnyögött és eleresztett.

Az átjáró felé rohantam, futtomban felkaptam a táskámat. A kóbor léptei mögöttem dobogtak. Erősen megmarkoltam a szíjat és megpördültem, meglódítva a táskát. A bal fülénél találtam el, a feje hátracsuklott. Az orrából ismét csöpögni kezdett a vér, sötét pettyek a parkoló aszfaltján. A kóbor fenékre esett a betonon, az egyik keze a fülén. Csodálkozva bámult rám. Felnevettem. A Shakespeare-összes szemmel láthatóan lehengető hatással volt rá. Ha arra gondolok, hogy anyám szerint sosem veszem hasznát az angol irodalom szaknak! Hogyné! Megnézném, amint ő kiüt valakit köténnyel és pogácsaszagatóval.

– *Put a loco* – morogta a kóbor, és megint a zsebébe nyúlt, ahogy felkászálódott. Aztán minden további szó – vagy pillantás – nélkül elfutott a Lincoln felé. Pillanatokkal később csikorgó gumikkal kilótt délnek, a Welch Street irányába.

– *Adios!* – Fájós tagokkal, de elégedetten figyeltem, amint elhajt. *Ezek után már apunak is be kell látnia, hogy tudok magamra vigyázni.*

Az erőfeszítéstől zihálva visszavettem a táskámat a vállamra, és az órámra pillantottam. A francba! Sammi hamarosan visszaér a tanulócsoporthoz, és frászt fog kapni a véres farmeromtól meg a vadonatúj horzolásaimtól. Át kell öltöznöm, mielőtt hazaér. Sajnos, sokkal nehezebb ügy lesz eltitkolni a nyomokat Andrew elől. Emberekkel randevúzni néha nagy szívás.

Még mindig a betolakodó összetört arca lebegett előttem. Visszafordultam az átjáróba – és szemtől szembe találtam magam egy másik kóborral. Vagyis szemtől árnyékban rejtőzködő arcba, hogy pontosak legyünk. Vagy másfél méterre állt tőlem, éppen a gyenge

holdfény sugarain kívül. Csak a kezeit tudtam tisztán kivenni, amelyek lazán, üresen lógtak a teste mellett. Azokra viszont elég volt csak ránézni, hogy tudjam: komoly károkat képesek okozni, még akkor is, ha csak ökölbe szorulnak, nem a nyakadra.

Ezt a példányt már nem kellett megszaglásznom, hogy tudjam, kicsoda: a szaga olyan ismerős volt számomra, mint a sajátom. *Marc*. Apám jobbkeze. Apu sosem Marcot küldte, öt év alatt egyszer sem. Valami nincs rendben.

A feszültség felkúszott a gerincemen, aztán le a karomon, ökölbe húzva a kezemet. Összeharaptam a fogaimat, hogy fel ne rikoltsak dühömben: ha valamire nem volt szükségem, hát feltűnésre nem. Az emberi jótevők mindig ott voltak, hogy megmentsek a világot, csakhogy közülük keveseknek volt róla fogalma, miféle világ is az, ahol élnek.

Tettem egy lassú lépést Marc felé, és hagytam, hogy a hátizsákom lecsússzon a vállamról. Arra az árnyékra figyeltem, amelyik aranypöttyös szemét rejtette. Ő nem mozdult. Még közelebb léptem, a pulzusom felgyorsult. Ekkor megemelte a balját, és felém nyúlt. Félreecsaptam a kezét.

Testsúlyomat a bal lábamra helyezve felrántottam a jobbat, és oldalról mellbe rúgtam. Nyögve az átjáróba tántorodott, a sarka megakadt egy faládában, és beleült egy átázott kartondobozba.

– Faythe! Én vagyok az!

– Tudom, ki a franc vagy! – Csípőre tett kézzel indultam felé. – Mit gondolsz, miért rúgtalak meg? – Már kész voltam újra lendíteni a jobb lábamat, amikor a keze olyan gyorsan villant, hogy alig láttam, és az ujjai a bokámra kulcsolódtak. Egyetlen rántással ledöntött a lábamról, így mellette landoltam egy kirepedt szemeteszsákon.

– Basszus, Marc! A ma reggeli narancsok kifacsart maradványai-
ban ülök!

Halkan felnevetett, és összefonta a karját a fekete póló alatt fe-
szülő, kidolgozott mellizmain. – Majdnem eltörted a bordáimat.

– Túl fogod élni.

– Nem neked lesz köszönhető. – Ügyetlenül felkászálódott, és fe-
lém nyújtotta a kezét. Amikor nem fogadtam el, a szemét forgatva
elkapta a csuklómat és felhúzott. – Amúgy mi van a kungfuyakor-
latokkal?

Kirántottam a kezem a szorításából, és dühös szemvillanással hát-
raléptem, miközben a narancspépet próbáltam lesöpörgetni a nad-
rágomról.

– Taekwondo, mint ahogy egyébként pontosan tudod. – Együtt
gyakoroltunk, vele és a négy fivérémmel, majdnem egy évtizedig.
– Örülj, hogy nem az arcodat rúgtam szét. Mi tartott ilyen rohadt
sokáig? Ha már úgyis folyton engedély nélkül lógtok itt, legalább
olyankor tegyétek magatokat hasznossá, ha halálos veszélybe kerü-
lök. Ezért kapjátok a pénzeteket aputól.

– Magad is remekül elintézted.

– De jól tudod. Fogadok, hogy már félúton volt a kocsijához,
mire ideértél.

– Még csak negyed úton – vigyorgott. – Egyébként meg én vol-
tam valódi veszélyben. Valami megvadult csajbanda bekerített a
menzán. Feltehetőleg most van a párosodási időszak.

Rámeredtem. Elképzelttem, amint egyforma pink pólós lányok
csoportja követi vihorászva, a figyelméért küzdve. Megmondhat-
tam volna nekik, hogy csak az idejüket vesztegetik. Marcot nem ér-
dekelték az ember nők, különösen nem a buta, kihívó, skalpvadász
példányok. Sötét fürtjei és egzotikus, aranybarna szeme mindig

több figyelmet nyert meg neki, mint amire vágyott volna. És ezúttal még meg is akadályozták a munkájában.

– Semmirekellő fattyú – morogtam. Még mindig dühös voltam, hogy nem ért ide idejében, annak ellenére, hogy eredetileg egyáltalán nem akartam, hogy itt legyen.

– Kőszívű ribanc – vigyorgott rám. Szívből jövő sértésem kicsit sem érdekelte. – Össeillő pár vagyunk.

Felmordultam. Ez legalább már ismerős terep volt. És – még akkor is, ha magamnak sem ismertem volna be – jó volt Marcot látni.

Hátat fordítottam neki, felkaptam a táskámat a könyvvel, és viszszatrappoltam az átjáró másik végéhez, onnan ki a kis udvarra. Marc követett, közben spanyolul morgott magában, de túl gyorsan ahhoz, hogy megérthessem. Évek óta eltemetett emlékek öntötték el az agyamat halk mérgeződése hallatán. Amióta az eszemet tudom, mindig ezt csinálta.

Kezdtém elveszíteni a türelmemet. Megálltam a diákközpont előtt, megint ugyanabban a fénykörben, és megpördültem, hogy az arcába nézhessek. – Hé, nem akarsz pár lépéssel lemaradni? Már elfelejtetted, hogyan kell kémkedni? Legalább próbálkozz a feltűnésmentességgel! A többieknek nagyjából megy, de te kábé annyira tudsz beolvadni, mint egy travi királynő a cserkészlányok gyűlésén! – Csípőfarmerom övére tettem a kezem, úgy néztem fel rá, és próbáltam nem elgyengülni a sűrű pillák alól visszanezítő szemektől.

Marc mosolygott, az arckifejezése nyugodt volt, hívogató – és rendkívül dühítő. – Én is örülök ám, hogy látlak. – Vágyakozó pillantást vetett kivillanó derekamra, aztán a tekintete gyorsan feljebb kúszott kényelmes, piros, nyakban kötős felsőmön, végül a hajtűmön állapodott meg.

- Menj haza, Marc!
- Nem kellene bunkónak lenned.
- Nem kellene itt lenned.

Összevonta a szemöldökét, úgy nézett le rám a szempillái árnyékából. Egyből jobb kedvem lett. Végre nem mosolyog! Kicsinyes voltam? A pokolba is, igen.

– Nézd, ha apu azért dühöng, mert nem hívtam meg senkit a diplomaosztóra, hát megmondhatja ő maga. Nem kell küldönc, hogy tudassa, ha pipa valamiért.

– Azért küldött, hogy hazavigyelek. – Az arcomra fagyott a grimasz. Marc felemelte a kezét, hogy megállítsa az előtörni készülő szóvihart. – Csak a parancsát teljesítem.

Hát persze. Sosem tett mást.

Megráztam a fejemet, és megigazítottam a táskát a vállamon. – Felejtsd el! Nem megyek sehová. – Indulni akartam, de megragadta a karomat. Elrántottam, mert hagyta.

– Sara eltűnt – mondta, az arcát gondosan kifejezéstelenre igazítva.

Meglepetten pislogtam rá, mert nem igazán értettem.

Sara elment? Jól tette. Ha arra számítottak, hogy kárhozatni fogom, amiért többet várt az élettől, mint egy férjet és fél tucat kölyköt, hát rosszul becsülték. Sara képes volt a fejét gondolkodásra használni; csak arra volt szüksége, hogy leszedjek róla pár pókhálót. Ha úgy döntött, nem házasodik meg, legyen úgy. Az ő döntése.

– Nem az esküvő elől futamodott meg, Faythe. – Marc pillantása borostyán tűzként égette a szememet: nem lehetett félreérteni. Ez kettőnk örök harca, állandó küzdelem, mindegy, hol vagy mikor, vagy mennyi idő múltán. Van, ami nem változik – a többi meg csak idegesítőbb lesz.

– Töröld le azt az önelégült vigyorodat! – csattantam fel. – Azt te csak hiszed, hogy még mindig elég jól ismersz ahhoz, hogy olvasd a gondolataimat! – Különben meg mi van, ha igaza volt? Nem ez volt a lényeg.

Marc színpadiasan sóhajtott, mintha fárasztó lenne hozzám beszélnie, és ráadásul meg se érné az erőfeszítést. – Nem elment. Elvitték.

A pulzusom ismét megugrott, és megint a fejemet ráztam: magamban önkéntelenül is tagadtam a dolgot. Körülöttünk ciripeltek a tücskök, kitöltve a csöndet, amíg én egy értelmes gondolatot próbáltam összerakni a fejemben. – Ez lehetetlen. Egy ember sem képes legyőzni egy... – Nem kellett befejeznem a mondatot: ezt Marc biztosan ki tudta olvasni. Sara lehetett törekeny, de gyenge, az messze nem volt. Bármelyik fickót felaprította volna, aki csak hozzányúl. Vagyis hát bármelyik ember fickót.

Csakhogynem ember vitte el, és ez volt az, ami miatt Marc eljött értem.

A kóbor, villant át az agyamon, és a kezem ökölbe szorult a táskaszíján. Nem csak átutazott: gyűjtőúton volt. És apu elküldte Marcot, hogy biztos lehessen benne: nem én leszek a gyűjteménye következő darabja.

Akkor már tudtam, hogy itt nem lesz érvelés vagy tárgyalás. Marc akkor is hazavisz, ha a vállán kell cipelnie, én pedig végig visítok és karmolok. Akármennyire is szerettem volna ellenállni, inkább megspóroltam magamnak a méltatlanságot, mert tudtam, a végén ő nyerné a verekedést, akárhány aljas trükköt is vetek be. Ez is egy olyan dolog volt, ami sosem változott – mint maga Marc.

Mire lecseréltem narancstól bűzlő nadrágomat, és összepakoltam azokat a ruhákat meg könyveket, amik nélkül nem lehettem meg,

Sammi is visszaért a könyvtárból. A könyveit a főzőfülke pultjára dobta, és már mondta is a magáét a legújabb nőellenes összeesküvés-elméletéről. Amikor meglátta Marcot, elakadt a szava. Még vicces is volt: végre találtam valamit, amivel befoghatom a száját. Kár, hogy már nem maradok itt, élvezni a csendet.

Marc ránevetett az íróasztalom mögül, ahová letelepedett. Az egyenes hátú irodaszék nem tűnt sokkal stabilabbnak alatta, mint egy marék fogpiszkáló, mintha csak bármelyik pillanatban egy kupac aprófává válhatna. – Faythe, le vagyok nyűgözve – jelentette ki a szék két hátsó lábán hintázva. – Nem hittem volna, hogy találsz valakit, aki képes még nálad is többet beszélni, de láthatóan alábecsültelek. Megint.

Nos, ez tényleg szokása volt.

– Sammi, ez itt Marc Ramos. Marc, ismerd meg a szobatársamat, Samanthát!

Sammi kinyitotta a száját, aztán hang nélkül becsukta újra – hiába próbált valami értelmeset kinyögni. Megforgattam a szemem. Oké, Marc tényleg jól néz ki, de azért ez már túlzás. Másfelől viszont Sammi mindig is imádta a melodramát.

Marc újra nevetett, és a szék koppant a padlón, mikor felállt, hogy megrázza Sammi kezét. Ahogy közeledett hozzá, Sammi hátralépett, és nekiütközött az éjjeliszekrénye szélének, de aztán megrázta Marc kezét – röviden, és még mindig tágra nyílt szemekkel bámulva őt.

– Mi van? – nyögte ki végre, amikor meglátta a nyitott bőröndöt az ágyon. Több könyvet raktam bele, mint ruhát, ami azt jelentette, hogy egytonnányit fog nyomni, de Marc attól még egy ujjal meg tudja majd emelni. Nem fogja, mert azzal felhívná magára a figyelmet. De meg tudná.

– Apuci elzárta a csapot – feleltem, és bezártam a bőröndöt. – Ősszel visszajövök, de nem fizeti tovább a tandíjamat, ha nem töltöm otthon a nyarat. – Ez a válasz volt a legközelebb ahhoz, amit hihetőnek gondoltam Sammi számára.

– És Marc pedig...? – Nem fejezte be a kérdést, és a beállt csendben rápillantott.

Erre mit válaszoljak? Nem volt semmi egyszerű módja, hogy leírjam Marc szerepét az életemben, főleg, mert általában nem is volt ilyen. Már nem volt az ágyemelegítőm, a bizalmasom, de még csak egy kellemes emlék sem. És nem illett bele a „barát” szó egyetlen olyan értelmezésébe sem, amit Sammi felfoghat, akkor pedig hogy magyarázzam meg?

– A sofőröm – vágtam rá. Ennek hatnia kell.

Sofőrré fokoztam le, de még erre is csak kacintott, és a van-egy-titkom mosolyát villantotta rám. Remek. Viccesnek találta.

Sammi lassan bólintott, mintha nem igazán hinne nekem, de ez már az ő problémája volt, mivel elegendő lett a magyarázatok kiagyaltásából. Legalábbis az őszi félévig.

– Most indulsz? – kérdezte a blúza szegélyét fogdosva, és szétnézett a lakrészünkben. Mindenhol az én cuccaim voltak, amelyek nem fértek be az egyetlen bőröndbe.

– Igen, és bocsi a káoszért. Az elejét kifizettük, a következő havi bérleti díjról meg küldök neked egy csekket. Ugye, itt hagyhatom a holmimat, amíg visszajövök?

– Hogyne – felelte. – És mi lesz Andrew-val?

Éreztem, ahogy Marc figyelme rám irányul, és az ajkamba haraptam, hogy nehogy olyasmit mondjak, amit később megbánok. Nem beszéltem neki az új barátomról, és a jelek szerint apám kémei sem. Persze inkább az iránta érzett tiszteletből, semmint miattam.

Marc megfeszült, és csak orrcimpáinak mozgása árulkodott róla, hogy a szagomat analizálja. Rosszallóan nézett rám, és én elnyomtam egy mordulást. Hirtelen nagyon hálás voltam azért, hogy Andrew és én inkább nála... nos, *ebédeltünk*, mint nálam. Egy férfi szaga elkeveredve az enyémmel egy dolog volt, de ugyanez a szag a lepedőmön már egészen más történet. Valószínűleg a kóbor még mindig érezhető szaga volt az egyetlen oka, hogy Marc még nem fedezte fel Andrew..., nos, szerepét az életemben. És az ágyamban. A kóbor erős, földes szaga a vérrel keveredve könnyen elfedte Andrew enyhe izzadságának, romlatlan emberségének illatát.

Előbb-utóbb elmondtam volna neki. Tényleg. De azért szeretem azt hinni magamról, hogy Samminél azért több tapintat szorult belém. Ugyanakkor mit vártam, hiszen nem mondtam el őszintén, ki is a sofőröm.

– Majd felhívom. – Behúztam a táska cipzárját. Marc kitepte a csomagot a kezemből, és kimasírozott az ajtón, nyitva hagyva azt maga mögött.

Megöleltem Sammit, és mélyen magamba szívtam samponja virágillatát. Ha a szüleim akarata szerint alakulnak a dolgok, jó idő eltelik, mire megint érezhetem a szobatársam egészséges nőiségét a Herbal Essences sampon és a cseresznyés Bubble Yum alatt. Már-mint, ha visszajövök egyáltalán. Mert ha az apám is benne van egy ügyben, akkor ott semmire sincs garancia.

– Tanulj kettőnk helyett – súgtam, amikor nagy nehezen elengedtem. Inkább zavartan, mint szomorúan rám mosolygott, én meg viszonoztam. Én sem igazán tudtam, mi történik.

A folyosón Marc éppen beszólt a szembeszomszédunknak, épp csak annyira hangosan, hogy halljam. Sóhajtottam, felvettem a kulcsomat és a telefonomat a dohányzóasztalról, és még utoljára

körülnéztem a lakásban. Miért érzek minden búcsúzást olyan véglegesnek? Kivéve, ha otthonról megyek el, mert akkor mindig tudom, hogy visszakerülök. Nem azért, mert úgy akarom, hanem mert visszaráncigálnak. Nem nagy különbség, de elég fontos.

Követtem Marcot a lépcsők felé, végig a folyosón, és egyikünk sem szólt egy szót sem. Kint jó néhány lépéssel lemaradtam mögötte, hogy felmérhessem haragja mértékét, amíg végigsétál a járdán. A keze bütykei elfehéredtek, úgy szorította a táskám fogóját. Hosszú, súlyos léptekkel haladt – a legtöbbet mégis a testtartása árult el, amikor a parkoló autókat kerülgette. A fejét felvetette, a vállát megfeszítette, hűvös és távolságtartó volt, mintha valóban nem lenne több, mint a sofőröm.

És ha véletlenül nem vettem volna észre az apró jeleket, amikor mellé értem, Marc rám morgott. Dühösen és halkán, hogy senki más ne hallhassa.

Király. Nincs is jobb, mint órákig ülni egy kocsiiban egy dühös vérmacskaival. Üdv az életemben.

KETTŐ

AHAZAÚT AZ ÉSZAK-TEXASI ÁLLAMI EGYETEMRŐL végtelennek tűnt, még úgy is, hogy Marc vezetett. Az Andrew-val való kapcsolatom feletti mérgét a kocsin vezette le – amikor besorolt a főútra, már jó harminccal felette jártunk a sebességhatárnak. A háromszázötvenöt kilométeres út Dentonból Lufkinba – a texasi prériken át a buja keleti erdőségekbe – ezzel a tempóval két és fél óráig tartott volna. Egyébként több mint négyórás.

Amikor elhagytuk a dallasi csomópontot, és a 175-ös útra értünk, a forgalom zaja elcsitult, zavaró csöndet hagyva maga után. Marc rám pillantott, az ajka keserű grimaszra húzódott.

– Mesélj nekem Andrew-ról!

– Semmi pénzért. – Az egyetlen érték, amit valamire is becsültem, a szabadság volt. Kibámultam az ablakon, néztem a holdsütötte mezőket és elhagyott olajkutakat. Északnyugat-Texasban kevés a fa és még kevesebb a hegy, ám annál több az üres autópálya.

– Mi van, szégyelled? – Marc szemében önelégültség villant. A pokolba is! Öt éve már, és még mindig pontosan tudja, hogy dühítsen fel. Megmarkoltam az ajtóba épített majrévasat. A műanyag borítás

megreccsent és a kezemben maradt, feltárva a fogó fém belsejét. Hoppá!

A padlóra söpörtem az ölembé hullott műanyag reszeléket, de pár szilánk úgy állt ki a tenyeremből, mint a kaktusz tüskéi. Egyenként kihúzkodtam és lepotyogtattam őket a többi mellé.

A kezemen jó pár apró piros pötty maradt, és egy hosszú, sekély vágás. Ezek az apró sebek meggyógyulnak, amikor legközelebb váltok, ha ugyan már előtte nem. Ez volt az egyik előnye annak, hogy a fél életemet négy mancson töltöttem, a gyors anyagcsere, az erő és az éles hallás mellett. Nincs viszont emberfelettien hosszú életünk, akármilyen remek is lenne. Ami azt illeti, bizonyos területeken sok kandúr fiatalon pusztul el, a területvédő vagy párosodási harcok közben.

Marc érdektelenül nézte a kezemet. A törött fogantyúval sem foglalkozott. Az ülésének is hiányzott az egyik kartámlája, és a kormány is inkább volt csavart hatszög, mint kerék. Az én apró balesetem semmi sem volt azokhoz a károkhoz képest, amelyeket ő maga okozott a kocsjában valamelyik korábbi dührohama során.

– Nem szégyellem, Marc. – Kihúztam egy zsebkendőt a közép-ső konzolon tárolt dobozból, és gyors, dühös mozdulatokkal törölgetni kezdtem a kezemet. – Egyszerűen csak nem akarok róla beszélni.

– Senkinek, vagy csak nekem nem? – Fáradt volt a hangja, és a szeme olyan gyorsan villant rám, majd vissza az útra, hogy nem tudtam olvasni az arcából.

Senkinek, aki szőrös és karmai vannak. De ezt nem mondhattam ki hangosan. – Számít ez?

– Azt hiszem, nem. – Azonban a mély vonalak a szája körül másról árulkodtak. – Nem hívod fel?

Kinyitottam a telefonomat, aztán meggondoltam és visszacsuktam. Bármennyire is szórakoztató lett volna rákényszeríteni Marcot, hogy hallgassa végig, amint én Andrew-val beszélek, a hazautat nem tette volna elviselhetőbbé. – Majd ha megállunk tankolni.

– Még jó ideig nem állunk meg. Nem fog aggódni?

Majdnem felnevettem. Mintha egy fikarcnyit is érdekelné, aggódik-e Andrew.

– Nem, nem fog. Ő a barátom, nem a lelkiismeretem, valamint nem a sziámi ikrem vagy az apám.

Marc összevonta a szemöldökét, és én elkaptam róla a pillantásomat. Megint a tenyeremet kezdtem törölgetni, bár már nem vérezett. A kérdése tipikus falkaszemléletet tükrözött. A kandúr legfőbb ösztöne a nőstények védelmezése, bármi áron, nem törődve a mi magánéletre vagy függetlenségre vonatkozó vágyainkkal. Vagy akár arra, hogy akarjuk-e, van-e szükségünk arra, hogy megvédjenek.

Mint azt egy órája bizonyítottam, nem volt szükségem a védelmére. Amire szükségem lett volna, az egy saját élet volt, és ezt a campuson meg is találtam. A döntésem, miszerint elhagyom a falkát, a teljes vérmacska-társadalmat összezavarta – beleértve a szüleimet, amit valószínűleg sosem fogok megérteni. Elvégre ők tanítottak meg rá, hogy gondoljam át a dolgokat, és védjem meg magam. És mégis őszintén meglepettnek tűntek, amikor azért a függetlenségért kezdek harcolni, aminek a kezelésére ők készítettek fel.

Amíg egy kandúrt ebben a helyzetben erősnek könyveltek volna el, és képesnek arra, hogy a maga ügyeit intézze, engem makacsnak tartottak és önzőnek, amiért elhagytam a falkámat, hogy tanuljak és önállóan éljek.

A szüleim úgy döntöttek, hogy nem veszik komolyan ezt az életszakaszomat, hagyják, hadd legyen a kedvem szerint, végül úgysis

vagy kinövöm, vagy a diplomaosztó után megyek haza. Azt hitték, nem veszíthetnek többet, mint négy év kézi vezérlést és manipulációt. Tévedtek. Szándékosan bent maradtam egy ráadás évre diploma előtt, a záróvizsgaprogramra úgy jelentkeztem, hogy nem szóltam senkinek. A záróvizsga után pedig azonnal beiratkoztam két nyári kurzusra is. Az egyetlen jelzés, amit az apám arról kapott, hogy befejeződött a főiskolai szintű képzésem, a záróvizsgaprogram számlája volt. Alábecsült. Mint Marc.

Körülnéztem a kocsiiban, hová tehetném a véres zsebkendőt, de nem volt olyan hely, amihez anélkül hozzáférhettem volna, hogy Marchoz kelljen hajolnom. Visszanyeltem a nevetést arra gondolva, hová is szeretném dugni a zsepit, és egyszerűen ledobtam, megjegyezve magamnak, hogy ha hazaértünk, azért szedjem fel a szemetet magam után.

– És te? – kérdeztem, a menzai csajbandára gondolva. – Randizgattál?

– Nem. Nem randizgattam. – Úgy köpte ki a szavakat, mintha rossz ízük lenne; gondolom, úgy is volt. Marc sosem volt a futó kapcsolatok híve, ami kettőnk problémáinak egyik fő forrása volt. Mindent, amit tett, teljes szívvel és lelkével tette. A mi dolgainkat is beleértve. Ez az első tíz percben még szívmengető volt, de utána gyorsan terhessé vált.

– Szerinted ez egészséges? – kérdeztem, mert még mindig idegesített a faggatózása. – Évek teltek el azóta, Marc. Nem lehetsz örök-ké csak az apám fizetett izomembere. Tervezned kellene, kezdened valamit az életteddel, értelmet adni neki. – Úgy beszéltem, mintha lett volna rá jogalapom, én, a nagy tervvel, hogy majd elkerülöm a családomat, amíg csak lehetséges – ami máris dugába dőlt. De per-sze ettől még osztogathattam olyan tanácsokat, amiket magam sem tudok megfogadni.

– Volt egy tervem. – A szeme aranypöttyein átcikáztak a szembejövők lámpáinak fényei. Majdnem rávágtam valamit, de olyan pillantást vetett rám, hogy inkább elhallgattam – egy nagyon dühös pillantást. – A magánéletem nem tartozik rád, Faythe. Többé nem.

– Ez kétirányú utca.

– Nem, egyáltalán nem. – Olyan sokáig nézett rám, hogy a kormánykerék után akartam kapni. – A te magánéleted az egész falka ügye, szokás és szükség szerint. És ezt nem fogod tudni megváltoztatni, mindegy, milyen sokáig lógsz az iskolában, és tetteted magadat embernek.

Mélyen, torokból felmordultam: ilyen hangot egy ember sem képes kiadni. Van, aki azt hiszi, csak a kutyák morognak, azonban a macskák is, többnyire figyelmeztetésképpen. És most az egyszer Marc vette a lapot, és elhallgatott.

A következő két órában alvást tettem, és nem érdekelt, hogy Marc elhiszi-e. Éppen, amikor a szemeim már tényleg kezdtek lera-gadni, Marc jobbra rántotta a kormányt, és átvágott két sávon: szerencsére mind a kettő üres volt. Végigszáguldott a leajtón, és beállt egy éjjel-nappali benzinkúthoz, bevágva egy másik autós elé az egyetlen működő kútnál.

Megfordultam az ülésemen, hogy lássam a másik szerencsétlent: köpcös férfi volt, elszabott nadrágban és ünneplőingben. Kirobbant a Volkswagen Passatjából, és bevágta az ajtót. A féltető neonjainak fényében az arca komikusan vörösölt. Már kiabált, mielőtt két lépést tett volna, és minden szóval egyre szélesebb mozdulatokkal in-tegetett is.

Marc a belső visszapillantóból figyelte, és pillanatról pillanatra erősebben szorította a kormányt. A fém halkán nyögött.

– Szépen játssz a másik fiúkkal – figyelmeztettem, látva, hogy az izmok megfeszülnek az állkapcsán.

Nem vett rólam tudomást. Szó nélkül kinyitotta az ajtaját, és kitette először az egyik, aztán a másik lábát is a betonra. Lassan felgyenesedett, és lesímította fekete pólóját, megadva a másik fickónak az esélyt, hogy belássa: méretben is, testalkatban is gyengébb, mint az a szája méretéhez illene. Amikor ez nem vált be, előrelépett.

A fickó bevágódott a kocsijába, berántotta az ajtót és lecsapta a zárat.

Marc elégedetten bólintott felé, mintha csak üdvözölni akarná. Amikor leemelte a szivattyúfejet, a Passat kikanyarodott mögüle, el a kútról.

A tesztoszteron elérte a mérgező szintet. Megráztam a fejem, és elindultam az üzletbe. Amíg Marc tankolt, én felhívtam Andrew-t az egyszemélyes vécéből, állva, hogy még véletlenül se érjek hozzá a mocskos ülőkéhez.

– Mit szólnál pizzához? – kérdezte, amint felvette a telefonját. Sosem fáradt azzal, hogy üdvözöljön, mindig úgy szólalt meg, mintha abba a beszélgetésbe kapcsolódna be, amit kapcsolatunk eddigi négy hónapja alatt folytattunk. Nekem ez tetszett, de azért elgondolkoztam rajta, mit mond, ha valaki más számát látja a kijelzőn. Vajon az újság-előfizetést kínáló ügynöktől is megkérdezte, hogy gombásat vagy pepperónisat kér-e?

Az órámra néztem. Tizenegy múlt négy perccel. – Vacsorához késő van, éjféλι falatozáshoz korán.

– Sosincs túl korán a pizzához. – Kicsit orrhangon beszélt, mintha kezdene náthásodni.

– Minden rendben? – A mocsokkal borított téglafalakat néztem, hátha van valahol egy tiszta folt, aminek nekidőlhetnék, de nem volt szerencsém. – Orrhangod van.

– Összeszedtem egy megfázást. De az étvágyamra nem ment rá. Sőt, éhen halok. Hozok egy óriást, megpakolva mindenfélével. Persze csak ha nem félsz, hogy elkapod a bacijaimat.

Mosolyogtam. – Nem, nem félek a bacijaidtól. – Valószínűleg amúgy sem kaphattam volna el őket. – De el fog tartani egy darabig, hogy ideérj.

– Miért, hol vagy? – kérdezte szipogva. A háttérből hangos grunge-zene szűrődött be, eltéveszthetetlenül visszhangozva a vékony kollégiumi falak között.

– Húsz mérföldre északra Wacótól.

Semmi habozás, semmi kérdés.

– Rendben, de tuti kihűl, mire odaérek.

A koszos téglá azonnal elnyelte a nevetésemet. Andrew jókedve ragadós volt. Emiatt volt olyan klassz vele lenni – ami mostanában az egyetlen kikötésem volt a pasikkal kapcsolatban. Nem mintha nem tudott volna komolyan viselkedni, ha arra volt szükség. De a mosolya mindig őszinte volt, és mindig ott bujkált a szája szegletében. Vele beszélgetni sosem volt annyira kemény munka, mint egyesekkel. És Andrew tudta, hogyan kell nyugodtan megbirkózni az olyan dolgokkal, mint például az én hirtelen távozásom az egyetemről.

A maszatos tükörben a képmásomra néztem. Fáradtnak látszódtam, de ez valószínűleg csak a vastag koszréteg miatt volt. A tükör koszrétege miatt. – Azt hiszem, nélkülem kell ma vacsoráznod. És holnap is. És lehet, hogy a nyár hátralévő részében is.

– Miért, mi történt?

– Az apám dühös, mert nem hívtam meg a családot a diplomaosztóra. Beígérte, hogy elzárja a pénzcspot, ha nem töltöm ott-hon a nyarat.

Andrew nevetett. – Szóval a titokzatos Fayette Sandersnek is van családja. És hol van az az otthon?

Elég sokáig tétováztam, hogy bárki más megjegyzést tegyen, amiért nem akarok válaszolni. Nem úgy Andrew. Ő sosem tett megjegyzést egy kényelmetlen helyzetre, ellentétben Marckal, aki úgy dagonyázott a feszültségben, mint disznók a sárban. – Egy ranchon, a louisianai határ közelében – mondtam végül.

Évekig gondosan elkerültem minden olyan társalgást, ami a gyerekkorommal kapcsolatos kérdésekhez vezethetett volna, mert jóval könnyebb volt úgy tenni, mintha nekem nem is lett volna olyan, mint elmesélni a Sanders család életét. Emberi nézőpontból nem volt semmi értelme, és amikor kínlódvá próbáltam elmagyarázni, csak rontott a helyzeten.

Az emberek gyerekként megtanulják, hogyan kössenek kompromisszumot, hogyan osztozkodjanak és szerezzenek barátokat. Én megtanultam, hogyan kell az állatokat a szagukról azonosítani, és a közelükbe lopózni anélkül, hogy elárulnám a jelenlétemet. Amíg a normális szülők a választásokról és emelkedő kamatlábakról vitatkoztak, az enyéme a territórium határainak kiterjesztéséről és arról, hogy mennyire is kell keményen bánni a behatolókkal. Az emberek egyszerűen nem értették meg a gyerekkoromat, szóval inkább hanyagoltam a témát.

Andrew köhögött, de csak fojtottan hallottam, mintha eltakarta volna a mikrofont. – Szóval kiiratkoztál?

– Még nem. – A kiiratkozásnak már a gondolata is megrémített, mintha a távollétet már az is megrövidítené, hogy még mindig be vagyok jelentve egy kurzusra. – Majd holnap, telefonon, de csak a nyáriról. Szeptemberben visszamegyek. Talán még előbb is. Attól függ, mennyi időbe telik némi értelmet verni apámba.

Persze. Mintha apám és én valaha lefolytattunk volna egy értelmes vitát. Vagy akár csak egy nyugodtat.

– Semmi gáz. Majd a szünetekben meglátogatlak.

A gyomrom fordult egyet arra a gondolatra, hogy bemutassam a szüleimnek Andrew-t. És persze Marcnak.

– Ööö, hadd beszéljek először apámmal, rendben?

– Persze. De nyugi, a szülők általában szeretnek engem.

De nem az enyéme, gondoltam, nekidölvé egy falból kiálló mosdókagylónak, mint egy porcelánsövénynek. *Nem, hacsak nem rejtegetsz az Abercrombie nadrágod alatt bundát és karmokat.* De Andrew nem rejtegetett. Ugyan nem ismertem az ország összes macskáját személyesen, de ha találkoztam eggyel, azt megismertem, és ő száz százalékgig, igazoltan ember volt. Éppen ez volt benne a pláne.

– Most mennem kell, de később még majd hívlak, jó? – Keserűen néztem a fülke ajtajára. Ha a szaniterek valamivel jobban néznek ki, mérlegeltem volna egy ülsztrájkot, hogy tiltakozzak, amiért akartom ellenére visznek haza. De elég volt egyetlen pillantást vetnem az ocsmány padlóra, hogy meggondoljam magam.

– Oké. Majd felhívlak az első órám előtt, hogy felébredj – mondta. – Vagy ti, farmerlányok a kakas kukorékolására keltek?

– Ez a farmerlány nem. Nincs kakasunk. – *És ami azt illeti, semmilyen más állatunk sincs.*

– Jó tudni – mondta Andrew. – Most megyek enni, egyedül. Holnap beszélünk.

Elbúcsúztam, és a gyomrom megkordult, amikor letettem. Irigykedve gondoltam a pizzájára. Talán rá tudnám beszélni Marcot, hogy kanyarodjon egy autósétterem felé. De alighanem azt kellene mondanom hozzá, hogy kérek.

Egyszerre már nem is voltam annyira éhes.

Amikor visszaértem a kocsihoz, Marc még nem volt sehol. Éppen a kesztyűtartót kutattam át, hátha megtalálom a pótkulcsot, amikor észrevettem, hogy a szomszédos hamburgerezőből lép ki, az egyik kezében zsíros papírzacskó, a másikban kartontálcán üdítők.

Francba. Most majd azt kell mondanom, hogy köszönöm.

– Négy dupla sajtburger, extra savanyúsággal – közölte, amikor visszacsusszant a vezetőülésbe. A bőr megnyikordult. – De ebből kettő az enyém. – Az ölembe dobta a zacskót, és a középső konzol mindkét tartójába berakott egy-egy poharas üdítőt.

Kinyitottam a zacskót, és beledugtam az orromat. Meleg, illatos gőz csapott az arcomba, és összefutott a nyál a számban. A húst grillezték, ahogy a legjobban szeretem a burgert. Marc valószínűleg azért állt meg éppen ennél a benzinkútnál, hogy a kedvenc gyorskajámat kaphassam.

– Köszí – mondtam, és éreztem, amint a büntudattól elvörösödöm. De talán azt hiszi, hogy a gőz volt az.

Majdnem mosolygott. Még nem, de majdnem. A szemei ragyogtak, amikor összenéztünk. – Hogy tudod megoldani, hogy eleget egyél az iskolában, és ne nézzenek disznónak?

– Ugyanúgy, mint középiskolában. – Beleharaptam az első hamburgerbe, alig rágtam meg, úgy nyeltem le. – Rágcsálnivalókat viszek mindenhová, útközben majszolok, aztán az étteremben rendszeren eszem is. És mindenkinek azt mondom, hogy bulimiás vagyok. – Horkantottam, remekül utánozva a malacot, ha már szóba került.

A szemei tágra nyíltak, aztán felnevetett. A tiszta jókedv hangja váratlanul ért, és én is elmosolyodtam, amíg figyeltem őt, a fejemet a támlára döntve. Egy pillanatra a régi, családi érzés lopakodott közénk, olyan volt, mint a kedvenc, kopott pólóm kényelme. Aztán

eszembe jutott, hogy nem akarom így érezni magam vele, és a mosolyom elhalt, ahogy Marc nevetése is elhallgatott.

Növekvő csalódottsággal figyelte az arckifejezésem változását. Tudta, mit jelent. Összeszorított fogakkal sebességbe vágta a kocsit, és az üres parkolón át szűk ívben kifarolt.

Még egyet haraptam a hamburgerből, és kibámultam a szélvédőn, amikor egyesbe kapcsolt. Az előbb még olyan étvágygerjesztő marhahús hirtelen rágós lett, és alig akart lemenni a torkomon.

Marc még egy pillantást vetett az arcomra, és úgy lótt ki a parkolóból, mintha üldöznének minket. És így is volt, csakhogy nem menekülhettünk el saját magunk elől. Vagy legalábbis nem túl sokáig.

HÁROM

MIRE HAZAÉRTÜNK, TÉNYLEG ELALUDTAM, de a kocsi eltéveszthetetlen ringása és a murva csikorgása a fél kilométeres bekötőúton felébresztett. Felültem, és a csillagokkal teleszórt eget néztem, amint áthajtottunk a kitárt kovácsoltvas kapun. Marc megpöccintette a napellenzőjére csíptetett távirányítót, én pedig visszafordultam, hogy lássam, ahogy a kapu becsukódik mögöttünk. A tetején egy nagy S betű volt, fektetve, mintha pihenne. Nem a miénk volt az egyetlen Lazy S ranch az országban, de még csak Texasban sem, viszont egyedül nálunk voltak a marhák helyett macskák. Azt mondtam Andrew-nak, hogy nincs kakasunk, de a teljes igazság az volt, hogy nem is lehetett, mint ahogy más állatunk sem, mert amikor megéreztek a szagunkat, megéreztek azt is, hogy természetes ragadozók vagyunk, és pánikba estek. Évekkel ezelőtt apámon kitört az optimizmus, és egy lovat vásárolt Owen bátyámnak, de elég volt egyetlen szellő, és szerencsétlen pára teljesen megbolondult, megpróbált kitörni az istállójából, és a falaknak verte magát. Végül le kellett lőni szegényt, mert senki sem bírt elég közel jutni, hogy beadja a nyugtatót. Szóval a mi farmunk csak a nevében volt ranch.

Sóhajtottam, és a szélvédőn át kinéztem a földekre és épületekre, amelyeket már évek óta nem láttam. Semmi nem változott – legálábbis semmi, amit a sötétben is láthattam volna. A főépülettől keletre és nyugatra eső mezőkön csípőig érő fű nőtt, amiből majd széna lesz, ha az évszak fordul. Mosolyogtam, amikor elhaladtunk a keleti mezőn álló pajta mellett – üres volt, mégis valahogy festői a holdfényben, nyeregtejével, pattogzó piros festésével. Gyerekkoromban egész nyarakat töltöttem el itt, általában ide rejtőztem az élet és különösen az anyám elől.

Azután ott volt előttünk a ház, elnyúlva az udvarban, mint egy pihenő oroszlán.

Marc a kör alakú behajtón állt meg, a Volvo mögött, amit anyám alig használt. Kiszálltam és körülnéztem. A vendégházra pillantottam, ahol Marc élt, apám három másik végrehajtójával. Minden ablak sötét volt: senki nem volt odahaza.

A murva mocorgott a lábam alatt, ahogy előresétáltam a sorakozó kocsik mellett, és megpróbáltam kitalálni, melyik kié lehet. Sokáig voltam távol, az elmúlt két évben még a nyarat is az egyetememen töltöttem, és már nem voltam teljesen biztos, melyik kocsit melyik fivéremé. De tippelni tudtam. A Porsche – mélyfekete és csillogó a reflektorok fényében – Michaelé. Senki más nem volt ilyen feltűnősködő, talán csak Ryan, de ő soha nem jönne haza önként. Amikor lelépett, még alig voltam tizenhárom, és nem is tér vissza, mert az ő számára ez járható út volt.

A nyitható tetejű kocsit Ethané, semmi kétség. Ha bizonyíték kell, ott van az első ülések előtt a földön: gyorskaja-csomagolások, üres üdítős flakonok. A vezetőülés felőli ablakon bebámulva elvagyorodtam, mert megláttam Ethan CD-gyűjteményét: a kilencvenes évek grunge-zenejétől a legfrissebb hip-hopig.

A következő, a furgon, egy háromnegyed tonnás Dodge Ram, és épp olyan tiszta belül, mint amilyen poros kívül, na, az biztosan Owené. Ezt a kocsit még nem láttam, de eléggé hasonlított a korábbira, hogy megmosolyogtasson. Owen a szíve mélyén egy frusztrált cowboy volt, és kizárólag furgonnal volt hajlandó közlekedni.

Marc előrement a főbejáraton át a folyosóra, ahol én szokás szerint balra fordultam, de a konyhát, meglepetésemre, sötétben és üresen találtam. Hű! A fiúk általában mindig a csempézett konyhasziget körül lógtak, majszolták, amit épp találtak, és tele szájjal, egyszerre beszéltek.

– Menj, várj az irodában! – mutatott előre Marc, mintha elfelejtettem volna, merre is van. – Szólok apádnak, hogy itt vagyunk.

Erre természetesen semmi szükség nem volt, mivel – éppúgy, ahogy én hallottam őket, amint a hátsó hálószobákban sutyorognak – tudtam, hogy ők is hallottak minket. Az autót valószínűleg már egy kilométerről.

Átsuhant az agyamon, hogy vitatkozzak-e Marckal, de egy jó ok sem jutott eszembe, úgyszólván engedelmeskedtem. Látjátok, tudok én szépen is játszani, ha akarok. Csak nem akarok túl gyakran.

A cipőtalpam nyikorgott, ahogy átsétáltam a konyha járólapján az ebédlőbe, majd vissza az előtérbe. Bal kéz felől, a bejárattal szemben, egy hosszú, egyenes folyosó nyílt, amely kettéosztotta a házat és a hátsó ajtóban végződött. Szemben várt az iroda.

Végigmentem a folyosón, és beléptem apám birodalmába. Élveztem az ablaktalan szoba sötétjét. A szagok az apámat idézték, bőrbútorokat, fényezett fát és drága kávékat. Jobbra a négyzet alakú szőnyeg körül az ülősarok várakozott: egy kis kanapé egy heverővel átellenben, mellette apu karosszéke, mindkettővel szembefordítva. A másik sarokban a masszív tölgy íróasztal állt, betérítve gondosan

oszlopokba rendezett és derékszögbe állított papírokkal, jegyzetfüzetekkel és pénztárkönyvekkel.

Az íróasztal egyik oldalán a műalkotásnak is beillő, a legeslegújabb programokkal telepített számítógép LCD monitora állt a szék felé fordítva. A másik oldalon egy antik lámpácska gubbasztott óntalpán. Elfordítottam a gombját, és a helyiségen lágy fény ömlött végig, a sarkok azonban így is meghitt árnyékban maradtak.

Az asztal mögötti üveges szekrény keltette fel a figyelmemet, oda léptem, hogy megvizsgáljam. Ezt még anyám rendelte apámnak, hogy legyen hol kiállítani a díjait. Kinyitottam a jobb oldali ajtaját, felkattintottam a picit rejtett kapcsolót az utolsó polc szélén. A szekrényt éles neonfény árasztotta el, én pedig visszacsuktam az ajtót, addig, amíg meg nem hallottam a zár kattánását.

Minden polc felülről kapta a fényt, a serlegek és plakettek ragyogtak, a szavak is úgy fénylettek, hogy alig lehetett elolvasni őket. Apám a legtöbbet jótékonyságáért kapta, de a felső polcon állók az épületeit dicsérték, azok közül is a legjobbakat. Öt különböző amerikai város egét karcolták apám épületei, és – nem szívesen bevalott – véleményem szerint minden nézőpontból csak javították a látképet.

Fa nyikordult mögöttem. Megdermedtem, úgy próbáltam felismerni az üvegben látható torz tükörképet. Még egy nyikordulás, ahogy közelebb lépett, és én elmosolyodtam, mert rájöttem, ki az. Lélegzet-visszafojtva várokoztam.

– Még mindig neked van a legédesebb feneked a Rio Grande inenső partján. – Forró lehelet cirógatta a nyakamat, ajkak súrolták a fülcimpámat.

Megfordultam. Máris be voltam szorítva az üvegszekrény és egy magas, kemény és csábítóan férfias alak – Jace – közé. Mélyen

beszívtam az illatát. Szappan, öblítő, és valami hús, talán szárított marha. De mindezek alatt bujkált még valami, valami vad és átható, ami felébresztette az ösztöneimet, és a pulzusomat az egekbe küldte. Olyan dolgok iránt ébresztett bennem vágyat, amelyeket emberi alakom képtelen lett volna véghezvinni, amelyeket az agyam meg sem tudott határozni, de amiket az orrom és a szívem azonnal felismert.

Félrebillentettem a fejem, hogy felnézhessek rá. – És mi van a másik oldallal?

Elvagyorodott, kivillantva tökéletes fogait szép ívű ajkai közül, amelyeket beszédre használni igazi pazarlás volt. – Még sosem voltam a folyótól délre, de fogadok, hogy ott is megállnád a helyed. – A fülemhez hajolt, és én lehunytam a szemem, amikor belesimatolt a nyakamba, visszafelé végighúzva rajta a nyelve hegyét is. Megborzongtam és levegőért kapkodtam, ő pedig egy nyögéssel válaszolt, és még erősebben nyomta a csípőjét az enyémhez, már a nyakamat harapdálva.

– Szállj le a testvéremről!

Jace a fülembe sziszegett, aztán hideg levegő csapta meg a hasamat, ahol másodpercekkel korábban még az ő teste volt. Felnéztem. Michael bátyám állt előttem: a nyakszirtjénél fogta Jace-t és kartávolságra tartotta.

– Csak köszöntem! – dorombolta Jace, lusta mosolya még mindig felém sugárzott.

– Köszönj a nyelved nélkül. – Michael minden szót gondos hangsúllyal, lassan mondott ki, hogy biztos lehessen benne: Jace megértette. Aztán ellökte magától, egy kicsit túl erősen ahhoz, hogy elmenjen játékosnak. Jace megbotlott, és apu íróasztala sarkának ütözött.

– Bezzeg, ha Marc volnék, hagynád, hogy tisztességesen üdvözöljem! – felelte, a hangjában némi nehezteléssel.

– Ebben semmi tisztességes nem volt – nézett rá Michael, de láttam, hogy szigorú, „komolyan-beszélek” arca mögött jól szórakozik. – Ha Marc volnál, Faythe maga hajított volna ki innen. De nem vagy Marc.

– Ha az lennék, Faythe egyáltalán el se ment volna. – Jace hátat fordított nekünk, és olyan hajlékony kecsességgel surrant az ajtó felé, amire egy ember sohase lett volna képes.

Az egyszerű szavakban rejlő érzéki ígéretről elvörösödtem. Senki mástól nem tűrtem volna el egy efféle beszólást, még kevésbé egy hasonló üdvözlést, de Jace-nak sok olyasmit is elnéztem, ami másnak egy fülébe került volna, vagy még többre. Mégpedig azért, mert sejtettem, hogy igazat állít: hogy a teste valóban képes megvalósítani mindazt, amit izgató csókjai és érintései ígérgettek. És persze azért, mert sosem próbálkozott igazán. A kapcsolatunk mindig alapvetően plátói volt, játékos flört a biztonságos zónában, amit Michael vagy nem tudott, vagy nem akart megérteni.

Magas sarkak kopogtak keményen a folyosó kövén. Megfordultam, és megacéloztam a lelkem, hogy szembenézzek az anyámmal. Belépett az irodába, a hatás kedvéért megállt egy pillanatra az ajtóban, és csak azután tárta ölelésre a karját. – Faythe, olyan boldogok vagyunk, hogy végre hazajöttél! – Mintha csak barátságos látogatásra jöttem volna, nem pedig parancsra.

Az anyám éppen úgy nézett ki, mint az emlékeimben, szürke apródfrizurájától grafit színű nadrárgájáig. Ezekből egy egész szekrényre való volt neki, közvetlenül a köténygyűjteménye mellett, amiken olyan vicces dolgok álltak, mint „odaadnám a receptet, de akkor meg kellene, hogy öljelek”.

Hozzám sietett, és szinte észrevehetetlen volt a megtorpanása, amikor rájött, hogy nem futok a karjába. Michael és Jace félreálltak, hogy teret engedjenek neki, a tesztoszterontengeren úszó apró ösztrogéntutajnak.

Anyám megölelt, és beborított fahéjas-szerecsendiós házi sütemények illatával. Ki süt szerecsendiós sütit a nyár kellős közepén? Csak az én házicica anyám, a szappanoperák boldog családjainak és elnyomott érzelmeinek utolsó élő mementója.

A vállá felett láttam Marcot belépni, mögötte az apám jött, éppen zsebkendőt húzott elő, hogy megtörölgesse a szemüvegét, amíg türelmesen vár, hogy az anyám eleresszen. Apu mindig utoljára lépett be mindenhová, hogy egyszerre vehesse át az irányítást mindenki felett. Magas volt, és ötvenhat éve ellenére még mindig kemény; ahol csak megjelent, tiszteletet parancsolt, a lényéből fakadóan. Nem tudta volna megmondani, miért teszik meg az emberek, amit akar tőlük, de a tekintélye tagadhatatlan volt, és – hacsak én nem voltam idehaza – nem is kérdőjelezték meg soha.

Vitára készen meredtem rá. – Apu, mi a...

Elmosolyodott, és széles keze egyetlen intésével belém fojtotta a szót. – Mielőtt a dolgaink a család útjába állnának, még azért ölelj meg!

Engedelmeskedtem, de a szavai zavartak. A dolgaink, az mindig is a családot jelentette. Mindegy, mennyi örömet lelt szépséges épületei tervezésében, és az év hány napját töltötte emiatt távol, a valódi szenvedélye – az élethivatása – mindig is a falka volt. Mi voltunk a családja, néhányan vér szerint, mások, mint Jace és Marc, társulás és munkaviszony szerint.

Végül elengedett, nehéz kezét a vállamon felejtve, úgy fordult Jace-hez. – Menj, kérlek, pakold ki Marc kocsiját, és add mindenki tudtára, hogy a tékozló leány hazatért!

Ez megint csak szükségtelen volt: mindenki tudta, hogy itt vagyok. Apu egyszerűen ezen az udvarias módon szabadult meg Jace-től. Ezt jó jelnek vettem. Ha az apám dühös vagy ideges, nem törődött volna a tapintattal, hanem egyszerűen elkezdett volna utasításokat kiabálni.

Jace bólintott, és szó nélkül elhúzott. Marc becsukta mögötte a vastag tölgyfa ajtót, kizárva a ház hátuljában zsongó férfias társalgás hangjait. Hirtelen idegességemben beletöröltem izzadó tenyeremet a nadrágomba. Sosem éreztem magam otthonosan apu irodájában, amikor becsukták az ajtót. A ház többi részétől eltérően itt a falak tömör betonból voltak, ami még számunkra is tökéletesen hangszigeteltté tette a szobát. Legalábbis emberi alakunkban. A legtöbb család az efféle helyiségeket házon belüli viharpincének használja, vagy az otthona elleni támadás esetére utolsó védelmi vonalként. Az apám a magánéletét tartotta itt, drága kincset egy olyan házban, amely zsúfolva van macskáéhoz hasonló hallású emberekkel.

Marc zsebre dugott kézzel nekidőlt az ajtólapnak, nyugodtnak látszott, de engem nem vert át. Apu sosem felejtett el őrt állítani az ajtóhoz azóta a nyár óta, mikor betöltöttem a tizennyolcat. Ha azt vesszük, milyen sokáig tartott, hogy megtaláljanak, valószínű, nem is fog soha többet.

Anyám leült a kis bőrkanapéra, és megveregette maga mellett a párnákat – nem engem, hanem Michaelt hívogatva. Michael rám nézett, mielőtt leült, és én nem tudtam elrejtteni egy apró mosolyt. Ő olyan volt, mint akit egy chippendale-táncos és egy jogi folyóirat szerkesztője keveredéséből lehetne kapni: kellemes arc egy atléta teste felett, méretre szabott öltönnyel és ezüst drótkeretes szemüveggel kiegészítve, a hatás kedvéért. Tényleg. A látása ugyan a tökéletesnél is jobb volt, de úgy vélte, ügyvedesebb a kinézete

szemüvegben. És talán, hogy jobban hasonlít apánkra, aki három éve kapott szemüveget.

Apu a karosszékekben ült, ahonnan mindenkit láthatott. És ez a mindenki engem bámult. Vállrándítva lehuppantam a heverőre egyedül. Marcra néztem, de ő nem viszonzta a pillantásomat. Már megint egyedül álltam a világgal szemben. Vagy legalábbis a falkával szemben, ami, szerencsétlen módon, a világom is volt.

Mély lélegzetet vettem, egy pillanatra benn tartottam, aztán kifújtam. *Ideje túlesni rajta.* – Szóval, mi van Sarával?

– Egyelőre nem tudunk túl sokat – felelt anyám, és keresztbe tette a bokáit. – Bement vásárolni Atlanta belvárosába, és nem jött vissza. Apád hazaküldte Vicet, hogy segítsen keresni, és tájékoztasson minket. – Vic Sara bátyja volt, és az apám végrehajtóinak egyike.

– Ennyi? – Nem anyámra néztem, hanem apámra. Az nem lehet, hogy összesen ennyit tudnak.

– Egyelőre igen – bólintott apu, és észrevettem, hogy a halántékánál húzódó fehér csíkok szélesebbek lettek, amióta nem láttam. – A hitelkártyaszámlákból látható, hogy tényleg vásárolt néhány dolgot, és a bátyjai jártak is mindegyik boltban, hogy diszkréten kikérdezzék az eladókat. A legtöbben emlékeztek rá, de senki sem látott semmi furcsát. Bert minden emberét kiküldte kutatni, de eddig nem találtak semmit.

Bert teljes nevén Umberto Di Carlo volt, Sara apja és az egyik szomszédos territórium alfája. És apám egyik legközelebbi barátja.

– Mikor tűnt el? – kérdeztem.

– Tegnapelőtt este.

– Gondolom, kikérdeztétek Seant.

Apu a fejét rázta.

– Őt se látta senki – tette hozzá Marc. Megfordultam, hogy lássam. – Sean Chattanooga mellett szállt meg, éppen a délkeleti terület határán kívül, de a lakosztálya üres. A főbérlő szerint pár hete költözött ki.

Megint csak vállat vontam, és visszafordultam Michael és a szüleim felé. – Akkor most mit csinálunk?

– Semmit. – Apám arcán rosszálló ráncok jelentek meg; közelről ismertem ezt az arckifejezését. – Bert nem kérte a segítségünket. Csak azért tudjuk a részleteket, mert Vic hazatelefonált tegnap.

Összehúztam a szemöldökömet. – Ha nem segítünk, akkor mi nek kellett engem hazarángatni az iskolából?

Csend követte a kérdésemet, és én arcból arcba néztem, ahogy a dühöm lassan forróvá fokozódott. Az anyám elkapta a tekintetét, de Michael visszanézett.

– Mégis, mit javasolsz? – kérdezte összehúzott szemmel: vajon van-e bátorságom felelni. – Arra gondoltál, hogy menjünk be hívatlanul?

Arra gondoltam volna?

Bert és Donna Di Carlo a délkeleti területet vezették, ami magába foglalt mindent, az alabamai Tombigbee folyótól keletre, a Tennessee folyótól és a Great Smoky Mountains szélétől délre. Apám a déli középső térség alfája volt, ami a Missouri folyótól délre, a Sziklás-hegységtől keletre a Mississippig nyúló területeket jelentette. A Mississipp vidékének a két terület közötti része, amelyre senki nem tartott igényt, szabad föld volt, ahol a kóborok és minden vérvonalbeli vadmacska élhetett és futhatott anélkül, hogy engedélyt kellett volna kérnie.

Apám és Umberto Di Carlo barátok – nagyon régi barátok – voltak. De a vérmacskák világában a legszorosabb barátságot is

szigorúan őrzött határok szabályozták, földrajziak és személyesek egyaránt. Egy területi határ átlépése, még ha segítõ szándékkal is, több kárt okozna, mint hasznot, mert a Di Carlo család – és valószínûleg a vérmacska-társadalom többi része is – sértésnek venné. A beavatkozás aláásná Umberto tekintélyét, és megkérdõjelezné vezetői rangját. Ezzel az erővel azt is bejelenthetnénk a világnak, hogy nem hisszük, hogy a délkeleti falka meg tud birkózni a maga gondjaival. Ilyen sértést egy alfa sem hagyhatna megtorlatlanul.

Tényleg azt vártam volna az apámtól, hogy törjön be egy másik falka területére, és kockáztassa a béke megszegését, csak azért, hogy engem megnyugtathasson: minden lehetségest megtettek? Azért, hogy aztán olyan hamar visszatérhessek az életemhez, ahogy csak tudok?

Hm. Nehéz kérdés.

Habár apám nyilvánvalóan csalódott volt, amiért Umberto nem kereste a segítségét és nem kérte a tanácsát, hívás nélkül nem tehetett semmit. A határaink régebben fennálltak, mint az Egyesült Államok alkotmánya, és némely hegyi területen majdnem szó szerint kőbe voltak vésve.

A hagyomány szerint a vérmacsákak több száz évvel megelőzték az Újvilágban az európai telepeseket. Persze mi gyalog költöztünk át Dél-Amerika dzsungeléből, nem pedig hajón az óceánon. Ösztönösen alakítottuk ki a territóriumainkat, amelyek szükségszerűen átfedték az őslakos emberek területeit. Mint az az emberi határoknál is gyakori, a mieink is természeti választóvonalakat követnek: hegyvonulatokat, folyókat, nagyobb tavakat.

A századok alatt a változó tájképpel a határaink is változtak itt-ott, de javarészt még most is ugyanazok, mint eredetileg voltak. Azok a határvonalak a mi törekeny civilizációnk alapjai. Ennek

megóvása érdekében apu nem fog átlépni engedély nélkül egy terítóriumhatárt, semmiért sem, még egy elveszett lánygyerek miatt sem.

Visszafordultam, és nekikészültem, hogy előadjam az ügyemet. – Ha nincs, amit tehetnénk, hagyj visszamenni az iskolába! Most kezdődött a kurzus.

Kemény arckifejezése könyörtelen volt. – Nem mész vissza, amíg nem lehetünk biztosak benne, hogy biztonságban vagy!

– Biztonságban vagyok – sziszegtem összeszorított fogaim között, és csak reméltem, hogy Marc nem számolt még be neki a kóborról az egyetemen. Na igen, végül úgyis meg fogja tudni, ez elkerülhetetlen. De remélhetőleg csak akkor, amikor én már újra az egyetemen leszek – kívül a tűzvonalon.

– Sean vitte magával – folytattam. – Dühös rá, mert Sara elfogadta Kyle lánykérését, és most vagy megpróbálja meggyőzni, vagy bosszút akar állni. – A legtöbb nőstény macskához hasonlóan Sara is jó néhány jelölt közül válogathatott, amikor a szülei eldöntötték, hogy itt az ideje megházasodnia. Sajnos, az egyik, akit visszautasított, nem fogadta ezt túl jól. Sean kínos, nyilvános hisztit rendezett, majd tiltakozásul elhagyta a területet. – Ez rémes, ijesztő és dühítő. De semmi köze hozzám.

A gondolatra, hogy egész nyáron itthon ülhetek, és semmi mással nem szórakozhatok, mint hogy kísérővel járok bevásárolni – ha szerencsém van –, pánik kezdett kerülni. Túl sokáig voltam szabad, hogy vissza tudjak illeszkedni a dolgok régi rendjébe.

– Faythe, hagyd már! – szólalt meg Marc. Mindenki ránézett. Én is. Könyörgő szemekkel bámultam, hogy csak maradjon csendben. De ahogy általában, most sem foglalkozott velem. – Tudod, hogy nem Sean volt.

– Honnan tudhatná? – Apám hangja elmélyült dühében. Mostanra már rájött, hogy kimaradt néhány körből.

Marcot figyeltem, még mindig kérlelőn nézve rá. Csak most az egyszer! Apu soha többé nem ereszt el a szeme elől, ha megtudja.

Alig láthatóan megcsóválta a fejét. – Az egyetlen megpróbált elkapni egy kóbor.

– Igen, de szétrúgtam a betolakodó seggét! – Visszapördültem, hogy apámra nézzek.

– Faythe! – kiáltott fel anyám, akit sokkal jobban felzaklatott a szóhasználatom, mint a törtétek.

– Mi van? Így volt! Mondd el, Marc! – követeltem, dühösen. – Tudok magamra vigyázni.

Marc megvonta a vállát. Azt bezeg kényelmesen elfelejtette, hol volt ő, amíg én rugdostam azt a segget. Átfutott az agyamon, hogy kitaláljak, ahogy ő is tette, de úgy ítéltem, ez a kis titok később még többet érhet majd nekem.

– Nem mész sehova! – közölte apu, teljesen immunisan az első valódi harcbéli győzelmemre.

– A francokat nem! – Összekulcsoltam a kezemet az ölemben, nehogy ökölbe szorítsam őket, ami az agresszió jele lett volna. – Soha, sehol nem vagyok egyedül, szóval mit számít? Tudom, hogy a fiúk mindig figyelnek, akkor is, ha megígérted, hogy lesz magánéletem. Most már egyszerűen csak nem tudom, hogy védeni akarsz-e, vagy kémkedni utánam.

– Faythe, ez a hangnem megengedhetetlen. – Anyám sosem emelte fel a hangját: nem volt rá szüksége. Előtte még láthatóan senkinek sem jutott eszébe, hogy ne engedelmeskedjen. Gyerekként a bátyáim mind harsányak és rendetlenek voltak, a legnagyobb békében is megtalálták a zúrt, de soha egyiknek sem jutott eszébe, hogy

nyíltan ellentmondjon a szüleinknek. Nem: a lázadás az én magányos, felfedezésre váró terepem volt, és én meg is kerestem az utolsó tűréshatárokat.

– Ez már lejárt lemez, anyu. – A gondolatra, hogy meghatározatlan időre be leszek zárva a ranchra, klausztrofóbia kezdte szorongatni a torkomat. Elég idős vagyok ahhoz, hogy szavazzak, hogy alkoholt igyak, és ahhoz is rohadtul elég idős vagyok, hogy meghozzam a saját döntéseimet. És én úgy döntöttem, hogy visszamegyek az iskolába.

Apám Marc felé biccentett, aki erre az ajtó elé állt és nekidőlt, a karját összefonta a mellén. Földgyalu kellett volna, ha onnan el akarom mozdítani, márpedig én nem voltam nehézgép.

– Faythe, ne fenyegetőzz! – mondta apu. – Csak meg akarunk védeni.

Elég volt egy pillantást vetnem az arcára, hogy lássam: a dolgok a rossztól a rosszabb felé haladnak, még hozzá gyorsan. Ha nem tudom megőrizni a hidegvéremet, harmincéves koromig szóló szobafogságban találok magam. – Én nem fenyegetőzőm, apu. Esküszöm. De tényleg nincs szükségem a védelmedre. Éppen ma bizonyítottam be.

Apám sóhajtott és a szemembe nézett. – Tudom, hogy úgy gondolod, tudsz vigyázni magadra, és én is úgy gondolom, hogy egy kis gyakorlással még igazad is lehet. Ha ki szeretné használni ezt az alkalmat, hogy tanulj a fiúktól, biztos, hogy mindannyian boldogan segítenek neked ebben. De az iskolába nem mész vissza. Legálábbis most nem.

Az atyáskodáson feldühödve felpattantam, és apám is felállt. A vállam felett Marcra nézett, és újra bólintott. Azt gondolták, hogy megpróbálok elszaladni, és felkészültek, hogy megállítsanak.

Fantasztikus! – És meddig? – kérdeztem, igyekezve, hogy a hangomból ne tűnjön ki a csalódás. Az arcomra már úgysis kiült.

– Amíg meg nem találják Sarát és aki elvitte. Felgyorsíthatod a dolgot azzal, hogy adsz egy személyleírást.

– Kérdezd Marctól! – csattantam fel kihívón: vajon bevallja-e, hogy alig látta a kóbort. Előreléptem, Michael felugrott, készen arra, hogy megállítson. A szememet forgattam. – Nyugi! Csak a szobámba megyek. Vagy a börtöncellámba.

Michael az apámra pillantott. Ő bólintott, és a bátyám visszaült.

Egyenes háttal, magasra emelt fejjel az őrzött kijárat felé indultam. Marc nem nézett rám, amíg kinyitotta nekem az ajtót, de amikor végigmasíroztam a folyosón, már ismét a hátamban éreztem a pillantását.

A szobámba érve bevágtam magam mögött az ajtót és háttal nekidőltem, a tekintetem az évek óta nem látott falakon kalandozott. Olyan gyorsasággal szeltem át a szobát, amit nem mertem volna apám előtt fitogtatni. Megnyomtam a hifitorony gombját, és a hangszórókból, amelyeket Marc állított be nekem a tizenhetedik születésnapomra, áradni kezdett a zene. A kezem a hangerőszabályozó felett volt, azon gondolkoztam, hogy letekerjem-e, de aztán az ajtó felé közeledő lépteket hallottam a folyosóról. Felhangosítottam a zenét, és hasra vágtam magam az ágyon.

Üdv itthon, Fayette, gondoltam, az ablakomra frissen felszerelt rácsokat nézve. *Legalábbis egyelőre.*

MÁR CSAK NYOLC
NŐSTÉNY VÉRMACSKA VAN, AKI TERMÉKENY.
ÉS ÉN VAGYOK AZ EGYIK...

*Éppen úgy nézek ki, mint akármelyik amerikai egyetemi hallgató.
De vérmacska vagyok; alakváltó, két világ lakója.*

Bár a családom és a falkám rossz szemmel nézte, elszöktem a kényszer elől,
hogy továbbvigyem a fajt, és kialakítottam magamnak egy saját életet.
Amíg az a kóbor egy este meg nem támadott.

Ismerem a kóborokat – a falka nélküli vérmacskákat – akik állandóan
hozzám hasonlókat keresnek: csinos, termékeny nőket.
Ezt a példányt elkergettem, de aztán megtudtam,
hogy két másik nőstény eltűnt.

Ennyi veszély elegendő is volt, hogy a falkám hazahívjon...
a saját biztonságom érdekében. Persze.

Csakhogy én nem egy ijedős kiscica vagyok.

Bárkivel – vagy bármivel – megküzdök, ha kell, hogy megtaláljam
a barátnőimet. Vigyázzatok, kóborok – karmaim vannak,
és nem félek használni őket!

*„Tetszett a főszereplő, imádtam a cselekményt.
Már várom, hogy a sorozat következő kötetét olvashassam.”*

CHARLAINE HARRIS, New York Times bestseller szerző

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – p•nt neked

imponál